

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2274/2019
02.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Зоран Карловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 992/16 од 02.12.2016. године, у седници већа одржаној 02.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 992/16 од 02.12.2016. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 992/16 од 02.12.2016. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 бр. 9/15 од 26.10.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име једнократне новчане накнаде у висини зараде током отказног рока од шест месеци исплати износ од 1.715.400,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.03.2011. године као дана извршеног вештачења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да тужени Републичком фонду ПИО, Филијала Аранђеловац уплати обавезне социјалне доприносе за период октобар 2009. године закључно са мартом 2010. годин према обрачуну Републичког фонда ПИО Филијала Аранђеловац, на име тужиље. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 824.750,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 992/16 од 02.12.2016. године, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Аранђеловцу П1 бр. 9/15 од 26.10.2015. године у ставовима један и два изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у

ставу трећем изреке првостепене пресуде и предмет у укинутом делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

У одговору на ревизију, тужена предлаже да се ревизија одбаци, трошкове је опредељено тражила.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе нити новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева.

У побијаним одлукама изражен је правни став да није испуњен услов за исплату једнократне новчане накнаде тужилу из члана 13. тачка 13. Анекса уговора о раду (од 08.07.2008. године) и припадајућих доприноса, јер је тужила недозвољено на рад без оправданих разлога по истеку годишњег одмора својим понашањем проузроковала доношење решења о отказу уговора о раду, због чега услов који је био прописан за исплату потраживане накнаде није остварен, јер је његово неостварење проузроковала тужила својим понашањем, због чега нису испуњени услови за исплату потраживане накнаде, а који став нижестепених судова не одступа од судске праксе и израженог става Врховног касационог суда по том питању. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености ревизије не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужилу.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ЗПП – („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је суду дана 31.12.2009. године.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, а у коме вредност предмета спора од 1.715.400,00 динара (у девизној

противвредности од 17.906,00 евра), очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у изреци под три.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић